

Ληφθετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε ἢ ἐπεὶ διὰ λόγου, ἢ ἐπεὶ δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικεῖς (Κεφ. Β' στίχ. 15)

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΠΕΡΩΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΡΗΓΟΡΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 14 Μαρτίου 1960 (Π.Ο.Η.) Έτος ΙΕ'. Αριθ. 334 Τμήτ. Φύλλον Δ' 1	Διευθύνεται ἐπὶ ἐμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ. Γραφεῖον: 10386 Κάνιγγος 32 Τηλ. 622.952 - Ἀθήναι	ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Κεφάλαιον: 15.— Ἐτησίαν: 30 Ἐξαμηνίως: 15.— Ἐξαμ. 2.— Ἐτησίαν 4

ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΙ

Τὸ ἐκφραστικώτερον σύμβολον τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Σταυρός. Ὁχι μόνον διότι εἶναι τὸ ἀκατανίκητον ὄπλον τοῦ Χριστιανοῦ, ἐπὶ τῇ σημειώσει τοῦ ὁποῦ «φρίττει καὶ τρέμει μὴ φέρων καθορᾶν αὐτοῦ τὴν δύναμιν» ὁ Διάβολος, ἀλλὰ καὶ διότι ἐρμηνεύει παραστατικώτατα τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ μέλους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἡ παροῦσα ζωὴ συνιστᾷ ἓνα στάδιον ἀγῶνος, ἓνα πεδῖον μάχης σκληρᾶς. Εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν καλεῖται ὁ πιστὸς νὰ ἀγωνισθῇ· νὰ θέσῃ ὑπὸ τὴν πειθαρχίαν τῆς πίστεως τὴν συμπεριφορὰν του, νὰ εὐθυγραμμίσῃ τὰς σκέψεις του μὲ τὸ φρόνημα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, νὰ κατανικήσῃ τὸ πλῆθος τῶν ἀδυναμιῶν καὶ τῶν ὁρμῶν ποὺ ἐκπορεύονται ἀπὸ τὴν ἐνοικοῦσαν εἰς αὐτὸν ἁμαρτίαν, νὰ πραγματοποιήσῃ θετικῶς τὸ καλὸν καὶ ἀγαθόν. Ὅλα αὐτὰ συνιστοῦν τραγικὴν καὶ δραματικὴν προσπάθειαν, κατὰ τὴν ἐπιχείρησιν τῆς ὁποίας ἄλλοι τραυματίζονται θανασίμως καὶ ἄλλοι νικοῦν.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν προσπάθειαν, αὐτὴν τὴν θεμελιώδη ὑποχρέωσιν νὰ πολεμᾷ ἐκφράζει ὁ Σταυρός.

Καὶ αὐτὴν τὴν ἔννοιαν ἔχουν οἱ Δεσποτικοὶ λόγοι τοῦ θελοῦ προσκλητηρίου τοῦ Κυρίου «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ».

Ἡ χριστιανικὴ πίστις δὲν ἔχει τὸν στατικὸν χαρακτήρα τῶν φιλοσοφικῶν συστημάτων, οὔτε ἀποτελεῖ ἐνασχόλησιν τοῦ ἀνθρώπου πνεύματος χάριν ποικιλίας· ἡ χριστιανικὴ πίστις εἶναι δραστηριότης, πυρετός, κίνησις, ἐργασία.

Καὶ τὴν πραγματικότητα αὐτὴν ὑπενθυμίζει

εἰς τοὺς πιστοὺς ὁ Σταυρός. Ἐπ' αὐτοῦ ἀνῆλθε ὁ Κύριος καὶ διὰ τὴν ὑψίστην καὶ τελειοτάτην θυσίαν, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ κέντρον τοῦ ἐσωτερικοῦ βίου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ νὰ ὑπενθυμίσῃ αἰωνίως εἰς τοὺς ὁπαδοὺς του, ὅτι ὁ Σταυρός καὶ ἡ θυσία εἶναι μοῖραί· συνεπεία τῆς κατὰ Χριστὸν ἀγίας ζωῆς.

Ἡ θὰ συμβιβασθῇ μὲ τὴν κοσμικὴν συμβατικότητα καὶ θὰ διατηρήσῃ μόνον τὰ προσχήματα καὶ τοὺς τύπους (ἐὰν βεβαίως σὲ ἐξυπηρετοῦν ἐμπορικῶς)· ἢ θὰ ἀποτολμήσῃ τὴν μεγαλειώδη σύγκρουσιν· μὲ πᾶσαν ἐρπούσαν μικρότητα, μὲ τὴν ὄζουσαν διαφθοράν, ὁπότε καθημερινῶς θὰ εἶσαι ὁ ἐσταυρωμένος!

Ἐσταυρωμένοι· ἰδοὺ ἡ μοῖρα τῶν τέκνων τοῦ Ἐσταυρωμένου. Ὁ τίτλος καὶ ἡ πραγματικότης αὐτὴ ἀποτελοῦν ὑπεριτάτην τιμὴν, ἀλλὰ καὶ φρικτὴν ὑποχρέωσιν.

Συνήθως οἱ Χριστιανοὶ ἀρέσκονται καὶ προτιμοῦν τὸν τίτλον τοῦ Σταυροφόρου!! Εἶναι ὁ πλέον προσιτὸς εἰς τὴν σκοτεινὴν πονηρίαν τῶν Μεγαλοπρεπεῖς σταυροί, πομπῶδεις ἐξωτερικότητες, ποὺ ἀπολήγουν ὅμως πάντοτε εἰς τὸ ἀπαίσιον ὄργιον τῆς καταστροφῆς τῆς Ἀγίας πόλεως, πρὸς ἀπελευθέρωσιν, δῆθεν, τῆς ὁποίας ἐστρατολογήθησαν.!

Ἀτσαλάκωτοι εἰς τὴν ἐμφάνισιν. ὄψοι εἰς τὴν ρητορείαν τῶν, πομπῶδεις εἰς τὸν θεατρινισμόν τῶν, ἀδυσώπητοι εἰς τὸν ἀτομισμόν τῶν, χυδαῖοι εἰς τοὺς σκοποὺς τῶν· αὐτοὶ εἶναι οἱ χριστιανοί, οἱ σταυροφοροῦντες.

Ἀλλοίμονον, ὅμως· ἐὰν ἐμπαίζωμεν τοὺς ἀν-

Ἡ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀποτελεῖ ἀναμφισβητήτως τὴν ἐπέτειον ἡμέραν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Δι' αὐτὸ ἀνέκαθεν ἐπανηγυρίζετο κατὰ τρόπον μεγαλοπρεπῆ. Δὲν ὑστέρησε καὶ ὁ ἐφετεινὸς ἑορτασμὸς εἰς λαμπρότητα καὶ μαχητικὸν μεγαλεῖον.

Ἀπὸ ἐνωρίς τὸ φιλόπονον καὶ εὐσεβὲς συμβούλιον τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. συνειργάσθη μετὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς εἰς τὴν ἐκπόνησιν τοῦ προγράμματος. Φροντίδι δὲ τοῦ Δ. Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ἐξεμισθώθη ἡ μεγάλη καὶ εὐρύχωρος αἴθουσα τοῦ Συλλόγου Ἑμποροῦπαλλήλων Ἀθηνῶν, παρὰ τὴν πλατεῖαν Μητροπόλεως.

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας ἐψάλησαν εἰς τὰς Ἐκκλησίας μνημόσυνα ὑπὲρ τῶν κατὰ καιροὺς ἀποθανόντων ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνι. Τὸ ἀπόγευμα ἀπὸ ἐνωρίς ἤρχισε ἡ συγκέντρωσις. Τὸ ψῆχος ἦτο δριμύτατον καὶ ὁμῶς δὲν ἠμπόδισε τὸ πλῆθος νὰ δώσῃ τὸ παρόν. Ὁ χῶρος καὶ μέχρι τῶν κλιμάκων ἀκόμη εἶχε καταληφθῇ.

Περὶ ὥραν 5ην ἀπογευματινὴν ἐγένετο ἡ ἐναρξίς δι' εὐλογίας ὑπὸ τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς. Ὁ πανοσιολογιώτατος ἀρχιεπίσκοπος καὶ Γραμματεὺς τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς Χρυσόστομος Κιοῦσης ἐξεφώνησε κατανυκτικὸν προσκλητήριον τῶν ἐν πίστει προσαναπαυσσμένων ἀγωνιστῶν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ἀρχιερέων, ἱερέων, μοναχῶν καὶ λαϊκῶν. Τὰς σχετικὰς εὐχὰς ἀπήγγειλε ὁ ἱερομόναχος Διονύσιος Καλάργυρος.

Ἐν συνεχείᾳ τὸν λόγον ἔλαβε ὁ πανοσιολογιώτατος πρόεδρος τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς Ἀκάκιος. Ὁ πατὴρ Ἀκάκιος, ἡ ζωσα ἱστορία τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, δὲν εἶναι μόνον ὁ πολυσέβαστος ἡγέτης, ἀλλὰ καὶ ἱερὸν σύμβολον

θρώπου, δὲν δυνάμεθα νὰ ἐμπαίζωμεν καὶ τὸν Θεόν. Ἐνώπιόν του εἴμεθα τὸ ἀνοικτὸν βιβλίον, τοῦ ὁποῦ ἡ ἐπιγραφή εὐαναγνώστως πληροφορεῖ: «Φαρισαϊκὴ ὑποκρισία».

Ἀγαπητὲ ἀναγνώστα.

Εὐρισκόμεθα εἰς τὸ μέσον τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ κληθῇς ἀπὸ τὰς μελαγχολικὰς κωδωνοκρουσίας τῶν ἱερῶν Ναῶν νὰ προσκυνήσῃς τὸν Θεὸν Ἑσταυρωμένον!

Δι' ἐν λεπτὸν ἐρώτησε τὸν ἑαυτὸν σου: σὺ τίς εἶσαι; ὁ ὑποκριτὴς σταυροφόρος ποῦ ὀργιάζει κάτω ἀπὸ τὸ σχῆμα τοῦ Σταυροῦ, ὅπως οἱ ἱστορικοὶ σταυροφόροι τοῦ Πάπα, ἢ ὁ ἀγωνιζόμενος Ἑσταυρωμένος, ποῦ ὅπως ὁ Παῦλος ὁμολογεῖ Χριστῷ συνεσταύρωμαι;

Σκέψου δέ, ὅτι τὸ θέατρον τοῦ παρόντος κόσμου, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ παίζεις θριαμβευτικῶς τὸν ρόλον σου λήγει. Τί θὰ γίνῃ μετὰ ταῦτα;

ἀγῶνος καὶ δραστηριότητος. Εἶναι ὁ χρυσοῦς σύνδεσμος τῆς Ἀκροπόλεως τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ Ἀγίου Ὁρους μετὰ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος. Ὁ πατὴρ Ἀκάκιος ἀνεφέρθη εἰς τὸ ἱστορικὸν τῆς ἡμέρας καὶ εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς Ἐκκλησίας ἐναντίον τῶν αἱρέσεων.

Μετὰ τὸν πατέρα Ἀκάκιον, τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ πρόεδρος τοῦ Δ. Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ἀξιότιμος κύριος Γεώργιος Κόττης. Πάντοτε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀγῶνος, πρόθυμος καὶ μαχητικὸς ὁ κ. Κόττης, ἀποτελεῖ τὸν ἐπάξιον ἡγέτην τῶν λαϊκῶν. Οὗτος ἐμπεριστατωμένως καθώρισε τὴν θέσιν τῶν λαϊκῶν ἐν τῷ ἱερῷ ἡμῶν Ἀγῶνι, διεκήρυξε τὸν ὀφειλόμενον σεβασμὸν καὶ πειθαρχίαν πρὸς τὴν Ἐκκλησ. Ἐπιτροπὴν, ἀπερὶ τὴν ἔκκλησιν πρὸς ὅλους καὶ διεβεβαίωσε τοὺς πάντας διὰ τὸν θρίαμβον τοῦ ἀγῶνος μας. Ἰδιαιτέρως συνεκίνησε ἡ ἀποστρόφῃ τῆς ὁμιλίας τοῦ πρὸς τοὺς νέους.

Ἀφοῦ ὁμίλησε καὶ ὁ κύριος Κόττης τὸ βῆμα καταλαμβάνει ὁ Θεολόγος—Καθηγητὴς κ. Σταθρὸς Καραμῆτσος. Νευρώδης καὶ ὀρμητικὸς ἐξῆρε εἰς τὴν διάλεξίν του τὸ μεγαλεῖον τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς τῆς μόνης δογματικῆς ἀληθείας, τῆς ἐκφραζούσης τὴν χριστιανικὴν πίστιν. Καθώρισε δὲ με σαφηνείαν τὴν θέσιν τοῦ ὀρθόδοξου χριστιανοῦ ἐναντι τῆς ἐπαπειλουμένης ἐνώσεως μετὰ τῶν Δυτικῶν καὶ ἐτόνισε τὴν ἀνάγκην τῆς μαχητικῆς ἐπαγρυπνήσεως ὅλων.

Ἰδιαιτέραν χάριν προσέδωσε εἰς τὴν τελετὴν ἡ βυζαντινὴ χορωδία τῶν ἱεροψαλτῶν μας. Μετὰ τοὺς ὥραιοις ὕμνοις τῶν οἱ πατέρων Δοσίθεος, Ἀπόστολος Μαΐστρος, Κωνῆνος Σιδέρης, Ἰωάννης Συμεωνίδης καὶ Νικ. Κουκουλάκης, κατέθελξαν τοὺς παρισταμένους καὶ μετουσίωσαν εἰς ὑψηλὸν συναίσθημα χαρᾶς τὸ μεγαλεῖον τῆς Ὁρθοδοξίας.

Εἰς τοὺς προσελθόντας διενεμήθησαν ἀναμνηστικὰ φιλοτεχνηθέντα ὑπὸ τοῦ μέλους τοῦ Δ. Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. κ. Ἡλίας Ἀγγελόπουλου.

Ἐν κατακλείδι σημειοῦμεν, ὅτι ὁ ἐφετεινὸς ἑορτασμὸς τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπετέλεσε θρίαμβον καὶ ἀπέδειξε τὴν βασιλεύουσαν ἁρμονίαν μετὰ τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς καὶ τοῦ Δ. Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ., ἐξ ἧς πολλὰ τὰ ἀγαθὰ προσδοκῶνται.

Τὴν ἑορτὴν παρηκολούθησαν καὶ ἄρκετοί ἐπίσημοι, ἐν οἷς διακρίναμεν τὸν κ. Δ. Βρανόπουλον βουλευτὴν τὴν καὶ ἄλλους.

Εἶναι ἄξιοι τῶν συγχαρητηρίων ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν εὐλογιῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ Ἐκκλησ. Ἐπιτροπὴ, τὸ Δ.Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ., οἱ ἱεροψάλται, οἱ ὁμιληταὶ καὶ ὅλοι ἐν γένει οἱ ὀπωσδήποτε συντελέσαντες εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἑορτῆς.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ - ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΤΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Δὲν φέρομεν ἄλλας ἀποδείξεις προκειμένου νὰ ὑποστηρίζωμεν τὰς ἀντιλήψεις μας. Αἱ ἀνωτέρω ἀναφερθεῖσαι ἀρκοῦν πρὸς ἀπόδειξιν καὶ πιστοποίησιν τῆς ἀληθείας.

Μετὰ τὰς δύο αὐτὰς τὰς τόσον βασίμους καὶ ἀδιασείστους ἀποδείξεις περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ, τίς δύναται νὰ προβάλῃ, πῶς ὁ Θεός, ἡ θρησκεία καὶ ἡ θρησκευτικότητα εἶναι πλάσματα τῆς φαντασίας, οὐτοπία, ψεῦδος;

Εἶναι ἀλήθεια πανθομολογουμένη, πῶς ἡ θρησκεία ἐπολεμήθη ἀπηνῶς εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς καὶ οἱ ὁπαδοὶ τῆς πολλάκις κατεδιώχθησαν.

Εἶναι πασιδῆλον, πῶς ἡ θρησκεία ἐθεωρήθη κατὰ καιροὺς ὡς τι ἐπουσιώδες καὶ εὐρέθησαν ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ὑπέσκαψαν τὰ θεμέλια τοῦ οἰκοδομήματος αὐτῆς.

Τὸ ὅτι ὅμως αὕτη δὲν ἐξέλιπεν ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς, μαρτυρεῖ τρανῶς, ὅτι ἡ θρησκεία εἶναι συμφύης τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει καὶ συνυφασμένη ἀδιασπαστῶς μετὰ τὴν ἀνθρωπίνην ὑπαρξιν. Ἡμποροῦν βεβαίως τινὲς νὰ προβάλουν ἀντιρρήσεις, ἀμφιβολίας, δισταγμούς. Ἀλλὰ ἂς μὴ δώσωμεν καμμίαν σημασίαν εἰς τὰς ἐνστάσεις καὶ διαμφισβητήσεις τοιούτων ὑποκειμένων, καθότι ταῦτα οὐδὲν ἀναγνωρίζουν ὡς ἀγαθὸν καὶ ὡς ἀξίαν πέραν τοῦ σώματος, τῆς ὕλης, τῶν φθαρτῶν πραγμάτων, τῶν ἡδονῶν.

Πρόκειται δὲ μᾶλλον εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν περὶ κτηνῶν, περὶ ζώων καὶ περὶ ἀναξίων λόγου ὄντων καὶ οὐχὶ περὶ ἀνθρώπων μετὰ λογικότητα, μετὰ σύνεσιν, μετὰ πνεῦμα καλλιεργημένον, μετὰ ἥθη χρηστά, μετὰ ὑψηλὸν φρόνημα.

Ἄν ρίψωμεν ἕν βλέμμα εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ θελήσωμεν νὰ ἐμβαθύνωμεν εἰς τὴν ζωὴν τῶν Μεγάλων Ἐπιστημόνων, τῶν θεμελιωτῶν τῶν ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν καὶ τῶν ἐν γένει ἐξόχων δημιουργῶν καὶ ἐφευρετῶν, θὰ ἴδωμεν τοὺς πλείονας ἐξ αὐτῶν νὰ θρησκεύονται καὶ νὰ δμιλοῦν μετὰ ἐνθουσιασμόν διὰ τὴν θρησκείαν.

Ὁ Νεύτων ἀπεκαλύπτετο, ὡς ἄκκις ἤκουε προφερόμενον τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Κέπλερ, ὁ πρῶτος τῶν ἀστρονόμων τοῦ 16ου αἰῶνος ἐθρησκεύετο ὡς ὁ ἀπλούστερος τῶν ἀνθρώπων, μετείχε εἰς τὴν μυστηριακὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ συνέγραφε βιβλία θρησκευτικά.

Ὁ Γκαίτε, ἕν ἐκ τῶν μεγαλυτέρων πνευμάτων τοῦ 18ου αἰῶνος (1749—1832) ἐπιγραμματικῶς διεκήρυξεν, πῶς: «Κάθε προσπάθεια καὶ κάθε πάλῃ κατατείνουσα εἰς τὴν αἰωνίαν εἰρήνην μέσα εἰς τὸν Θεόν, τὸν Κύριον».

Ὁ Bossuet, ὁ εὐγλωττότερος τῶν κηρύκων τῆς Γαλλίας κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα καὶ ἕν ἐκ τῶν ἐξοχωτέρων πνευμάτων τῆς ἱστορίας διεσάλπισεν, πῶς: «Ἡ σοφία συνίσταται εἰς τὸ γνωρίζειν τὸν Θεόν καὶ εἰς τὸ γνωρίζειν ἑαυτὸν».

Δὲν ποιοῦμεν μνείαν περισσοτέρων παραδειγμάτων ἄλλων ἀνδρῶν τοῦ πνεύματος, οἵτινες ἐπίστευσαν εἰς τὸν Θεόν καὶ ἦσαν θρησκευτικώτατοι ἐν τῇ ζωῇ των. Τὰ ὀλιγοστά παραδείγματα, τὰ ὅποια ἀνεφέρθησαν, εἶναι λαὸν πειστικά καὶ εὐγλωττῶς πιστοποιοῦν, ὅτι ἡ θρησκεία καὶ ἡ θρησκευτικότητα εἶναι στενῶς συνυφασμένα μετὰ τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, ἥτις ἀνευ θρησκείας ἀδυνατεῖ νὰ ζήσῃ, νὰ ἡθικοποιηθῇ, νὰ ἐξυψωθῇ πνευματικῶς, νὰ δημιουργήσῃ κάτι ἀνώτερον τῆς ὕλης, τῆς φθορᾶς, τῆς γήϊνου πραγματικότητος.

Ἴδου τί λέγει ὁ Πλούταρχος—διὰ νὰ ἴδωμεν καὶ τὴν γνώμην τινῶν ἀρχαίων σοφῶν—ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ: «Εὐροὶ δ' ἂν ἐπὶ τῶν καὶ πόλεις ἀτειχίστους, ἀγραμμάτους, ἀβασιλεύτους, ἀοίκους, ἀχρημάτους, νομισμάτων μὴ δεομένας, ἀπείρους θεάτρων καὶ γυμνασίων· ἀνιέρου δὲ πόλεως καὶ ἀθέου μὴ χρωμένης εὐχαίς, μηδὲ μαντείας, μηδὲ θυσίαις ἐπ' ἀγαθοῖς, μηδὲ ἀποτροπαῖς κακῶν οὐδεὶς ἐστίν, οὐδ' ἔσται γεγωνὶς θεατῆς».

Ὁ Πλάτων, ὁ κορυφαῖος τῶν φιλοσόφων τῆς ἀρχαιότητος ἀνάγεται, ὡς ἐκ τῶν συγγραμμάτων του συμπεραίνεται εἰς τὸ ἐνιαῖον τῆς θεότητος καὶ προσδοκᾷ τὴν ἔλευσιν Μεσσίας, Σωτῆρος τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ τοῦτο ἐπιβεβαιώνει ὁ Σωκράτης, ὁ δικαίως ἀποκληθεὶς πρόδρομος τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας, ὅστις πρὸς τοὺς δικαστὰς ἀπολογούμενος εἶπεν: «Καθεύδοντες διατελεῖτε ἂν, εἰ μὴ τινα ἄλλον ἐπιπέμψειν (ὁ Θεός) κηδόμενος ὑμῶν».

Ἀρρήκτως λοιπὸν συνδεδεμένη μετὰ τὴν ἀνθρωπίνην ὄντοτητα ἡ θρησκευτικότης.

Ἄνευ θρησκευτικότητος εἶναι ἀδύνατος ἡ χρησιμότης τῶν ἡθῶν, ἡ κατόρθωσις τῆς ἀρετῆς, ἡ ἐργασία τοῦ ἀγαθοῦ. Ἡ θρησκευτικότης ἐμπνέει τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον, τὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν ζωὴν, τὴν περιουσίαν, τὴν τιμὴν καὶ ὑπόληψιν τῶν ἄλλων, τὴν ἀνωτερότητα, τὸ συναίσθημα τῆς ἠθικότητος.

Ἡ θρησκευτικότης ἐμπνέει τὴν ἀλληλεγγύην, τὸν ἀλτρουισμόν καὶ γίνεται αἰτία συνάψεως δεσμῶν εἰλικρινοῦς ἀγάπης μεταξὺ τῶν ἀτόμων.

Ἡ θρησκευτικότης σφυρηλατεῖ χαρακτῆρας ἀδαμαντίνους, τιθασσεύει τὰ ἀδάμαστα πάθη. ἐξευγενίζει τὰ ἥθη, ἐξιδανικεύει, ἐξυψώνει τὴν ἀνθρωπίνην ὄντοτητα.

Ἡ θρησκευτικότης εἶναι τὸ κίνητρον τῶν εὐγενῶν πράξεων, τῶν γενναιοδῶρων χειρονομιῶν, τῶν μεγαλεπήβολων ἔργων. Ἡ θρησκευτικότης εἶναι δύναμις προωθοῦσα πάντοτε πρὸς τὴν πραγμάτωσιν τῶν ὑπερτάτων ἰδεωδῶν καὶ ἀποτρέπουσα ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ σκότους, τῆς ἀνομίας, τῆς μικροπρεπείας.

Ἡ θρησκευτικότης εἶναι ἡ ἀκένωτος πηγὴ, ἐξ ἧς ἀνσβλύζουσι ὕδατα ζῶντα καταρδεύοντα

Α'ΝΤΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Εἰς τὴν ἐν Βόλῳ ἐκδιδομένην «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην» (Τεύχος 1ον τοῦ τρέχοντος ἔτους 1960) ὁ **Πανοσιολογιώτατος καὶ Ἅγιος Κἀθηγουμένος τῆς ἐν Ἀγίῳ Ὄρει Ἱερᾶς Μητρὸς τοῦ Ὁσίου Πικροναυαίου** Ἀρχιμανδρίτης κ. Γαβριὴλ δημοσιεύειν «ἐπιβεβλημένην ἀπάντησιν», ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένου **Περικοδικοῦ αἰφωνῆ τῆς Ὁρθοδόξιας** καὶ τῶν συντακτῶν αὐτοῦ, διότι ἐτόλμησαν οὗτοι νὰ ψεῖουν μίαν πᾶσιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Ἀθηναγόρα, εἰσελθόντος εἰς τὸ ἐν Ἱεροσολύμοις **Τουρκικὸν Τζαμί τοῦ Σουλτάνου Ὁμάρ** γυμνόποδος καὶ προσευχθέντος κ.λ.π.

Ἐντιστοχόμεθα εἰς ἀπορίαν ὅμως μὴ δυνάμενοι νὰ ἐννοήσωμεν· Διὰ τί ὁ ἅγιος Καθηγούμενος ἐξέλεξεν ὡς στόχον τοῦ τὴν «Φωνὴν» καὶ ἐπετέθη κατ' αὐτῆς ἐξαπολύσας τοὺς μύθους τοῦ, καθ' ἣν στιγμὴν «ἡ Φωνὴ» ἀντιγράψανεν ὅ,τι ἐδημοσίωσεν ὁ καθημερινὸς καὶ ὁ Περιοδικὸς τύπος, ὅστις πρὸ αὐτῆς ἔφερε τὴν ἀντορθόδοξον ταύτην πράξιν τοῦ Πατριάρχου, καὶ μάλιστα τὰ Θρησκευτικὰ Περιοδικὰ **«Φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας» καὶ ἡ «Σπίθα» τοῦ Ἱεροκλήρυκος Ἀβγουστίνου Καντιώτου**. Καὶ ἐρωτῶμεν· Διὰ τί ὁ Πανοσιολογιώτατος ἅγιος Καθηγούμενος δὲν ἐξεμάνῃ ἐναντίον τοῦ Ἱγουμενίου τῆς Ἱ. Μονῆς Λογοβοάρδας Πάρου ψέξαντος προηγούμενως τὰς πράξεις ταύτας τοῦ Πατριάρχου διὰ τοῦ «Ἐγερτηρίου Σωτηρίου Σαλπισματός του»; Διὰ τί δὲν ἐκινήθῃ νὰ γράψῃ ἐναντίον τοῦ Ἀβγουστίνου Καντιώτου, τοῦ διὰ τῆς «Σπίθας» τοῦ ὅχι μόνον ἐλέγχσαντος τὴν πράξιν τῆς εισόδου τοῦ Πατριάρχου εἰς τὸ Τέμενος Ὁμῶρ (βλ. Σπίθαν ἀριθμ. φύλ. 223) ἀλλὰ καὶ προχωρήσαντος μάλιστα παρὰ πολὺ δι' ὃν γράφει λέγων· **«Ἐἰς τὸ Ἑξπλι λαιπὸν τοῦ ψευδοπροφήτου Νηωάμεθ Πατριάρχης προσευχόμενος; Κύριε ἐλέησον ... Νηόνον ἐξωμότης Πατριάρχης θὰ ἡδύνατο νὰ ἐπράξῃ τοιοῦτον τι»** καὶ ἐν συνεχείᾳ ζητῶν περὶ πόσους ἴνα τὸ Πατριαρχεῖον ἐκδώσῃ ἐπίσημον ἀνακρινωθὲν δημοσίᾳ διαψεύδον ὅτι ὁ Πα-

πολλὰς ψυχὰς διψώσας τὴν ἀλήθειαν, τὸ φῶς,
τὴν πνευματικότητα.

Ἡ θρησκευτικότης εἶναι ὁ κυριώτερος πα-
ράγων τῆς ἡθικοπνευματικῆς ἀναπτύξεως τῶν
ἀτόμων καὶ τῶν κοινωνιῶν καὶ ἡ βάσις καὶ τὸ
θεμέλιον διὰ τὴν ἀνάγεσιν τοῦ οἰκοδομήματος
τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Ὡς τὴν καταστή-
σασιν «ἐς ἀεί» μέσα εἰς τὰς ψυχὰς μας. Ὡς
προσπαθήσωμε δὲ νὰ τὴν μεταδώσωμε καὶ εἰς
τοὺς συνανθρώπους μας, διότι ἂν αὕτη ἐπικρα-
τήσῃ καὶ πρυτανεύσῃ εἰς τὰς καρδίας ὅλων ἡ
ἀνθρωπότης θὰ βαδίσῃ τὰς εὐρέας λεωφόρους
τῆς ὑπεριότητος πνευματικῆς ἀνατάσεως καὶ τὴν
ὁδὸν τῶν ὑπεροχωτέρων ἰδανικῶν.

τιράξεως συμπαροσχηχθή εις τὸ Τζαμί τοῦ ψευδο-
προφήτου... καὶ ἡ **διάψευσις αὐτῇ νὰ δημο-**
σιευθῇ εἰς τὸ ἐπίσημον δημοσιογραφικὸν ὄργανον
τῶν Πατριαρχείων «ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας» καὶ τὸ
Περιδικὸν «ἡ Ὁρθοδοξία», ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἐπίση-
μον δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ἡ Ἐκ-
κλησία». **Ἐὰν ἡ διάψευσις δὲν γίνῃ**, ἔνα
νέον ἐρωτηματικὸν θὰ προστεθῇ εἰς τὰ τόσα ἄλλα
ἐρωτήματα... Δηλαδή; Κατὰ πόσον ὁ Πατριάρχης
οὗτος εἶναι ὁρθόδοξος.

Καὶ νομίζομεν ὅτι ἔχει ἀπόλυτον δίκαιον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν προβάλλων τὸ ἐρώτημα τοῦτο περὶ τοῦ Πατριάρχου· διότι, αὐτὸς (ὁ Ἀθηνῶν δηλ.) ἐκτὸς τῆς ἐν τῷ Τεμένει τοῦ Ὁμᾶρ συμπροσευχῆς τοῦ Πατριάρχου, ἔχει ὑπ' ὄψιν του καὶ ἄλλην συμπροσευχὴν τοῦ Πατριάρχου ἐν τῷ ἐν Κωνσταντινουπόλει Τορκικῷ Τεμένει τοῦ Ἐγιοῦπ, περὶ τῆς ὁποίας συμπροσευχῆς ἡσχολήθη τότε καὶ ὁ καθημερινὸς καὶ ὁ Περιοδικὸς Τύπος. ἔχει ὑπ' ὄψιν του καὶ τὸ μνημαδίσσιον τὸ ὁποῖον ἐτέλεσεν ὁ Πατριάρχης ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Ναῷ ὑπὲρ ἀνὰ πᾶσι τοῖς ψυχῶν τῶν φονευθέντων Τούρκων ἐν τῷ ἀεροπορικῷ δυστυχήματι κατὰ τὴν μετάβασιν τοῦ Τούρκου Πρωθυπουργοῦ ἐν Λονδίῳ.

Διατί λοιπόν ὁ ἅγιος Καθηγούμενος δὲν ἔγραψε τι κατὰ τοῦ Αὐγουστίνου ; Διατί δὲν ἔγραψέ τι κατὰ τῶν πράξεων ἐκείνων τοῦ Πατριάρχου ; Μήπως ἐ-
θεώρει καὶ θεωρεῖ ταύτας ὡς μηδὲν βλαπτοῦσας τὸν
Χριστιανισμόν καὶ τὸ ὁρθόδοξον χριστιανικὸν πλῆ-
ρωμα ; Ἡμεῖς νομίζομεν, ὅτι : Καὶ ἐὰν ὅλος ἀδῶαι
ἀδωλόταται ἦσαν αἱ πράξεις αὐταὶ τοῦ Πατριάρχου
θὰ ἔπρεπεν οὗτος—καὶ οἱ συνήγοροί του βέβαια—
νὰ λάβουν ὑπ' ὄψιν τῶν τὰ γραφόμενα ὑπὸ τοῦ Ἀ-
ποστόλου Παύλου πρὸς Κορινθίους Α'. (Κεφ. Η'.
4) «ἐὰν γάρ τις ἴδῃ σὲ τὸν ἔχοντα γινῶ-
σιν, ἐν εἰδωλαῖς κατακείμενον, οὐχὶ ἡ
συνελήθεις αὐτοῦ ἀσθενοῦς ὄντος οἰκοδο-
μηθήσεται εἰς τὸ τὰ εἰδωλόθυτα ἐσθίειν ; καὶ ἂ
πολεῖται ὁ ἁσθενὴς ἀδελφός ἐπὶ τῇ σῇ
γνώσει, δι' ὃν Χριστὸς ἀπέθανεν».

Ὅταν οἱ ἐν Τουρκίᾳ ἡμέτεροι ὁμογενεῖς ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἴδωσι τὸν Πατριάρχην αὐτῶν εἰσερχόμενον ἄσυστόλως εἰς τὰ Τουρκικὰ Τζαμιά καὶ προσευχόμενον καὶ τελοῦντα μνημόσυνα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν Μωαμεθανῶν, δὲν θὰ συμπεράνωσιν ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμία διαφορὰ μεταξὺ ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς καὶ Μωαμεθανικῆς θρησκείας ; Πῶς δὲ θὰ σταθῇ καὶ θὰ στηριχθῇ εἰς τὴν χριστιανικὴν Πίστιν τὸ μέρος ἐκεῖνο τῶν ἐχόντων μικτὸν γάμον (Τούρκοι ἔχοντες Ἑλληνίδας χριστιανὰς γυναῖκας καὶ Ἕλληνες χριστιανοὶ ἔχοντες Τουρκίδας Μωαμεθανὰς τοιαύτας) ; Ἡ δὲν ὑπάρχει φόβος καὶ τὸ χριστιανικὸν μέρος νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸ Τζαμί καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ κατὰ πάντα τὴν θρησκείαν τοῦ ψευδοπροφήτου Μωάμεθ ; Καὶ ἐὰν τοῦ-

το δὲν γίνῃ εἰς πολλούς, πιθανὸν ὅμως πιθανώτατα νὰ συμβῇ εἰς ὀλίγους ἢ καὶ εἰς ἓνα μόνον καὶ νὰ ἀπωλεσθῇ μία ψυχὴ, τῆς ὁποίας ὅλος ὁ κόσμος δὲν εἶναι ἄξιος, κατὰ τὰ Κυριακὰ λόγια.

Ἦνα ὁ ἅγιος Καθηγουμένος Πατριάρχης δικαιοσύνη—ὡς νομίζει—τὴν πράξιν τοῦ Πατριάρχου εἰσελθόντος καὶ προσευχηθέντος εἰς τὸ Τέμενος τοῦ Ὁμάρ, γράφει καὶ λέγει, ὅτι: ὁ **Πατριάρχης δὲν εἰσῆλθεν εἰς τὸ Τζαμί «γυμνόπους», ἀλλὰ ἐφόρεσε «γαλότσες»!!!** Ἀλλὰ γελοιωδέστερα ταύτης δικαιολογία δὲν ἠδύνατο νὰ γίνῃ. Διότι: ὁ 65ος Κανὼν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων λέγει, ὅτι: «Εἵτις Κληρικὸς ἢ Λαϊκὸς εἰσέλθῃ εἰς συναγωγὴν Ἰουδαίων **(τὸ ἴδιον εἶναι καὶ τῶν Τούρκων)** ἢ αἵρετικῶν προσεύξασθαι, καθαιρεῖσθω καὶ ἀφοριζέσθω». Δὲν λέγει ὁ Κανὼν ἔαν ὁ Κληρικὸς οὗτος ἢ ὁ Λαϊκὸς εἰσέλθῃ γυμνόπους ἢ παπουτσωμένος ἢ καὶ μὲ «γαλότσες»· ἀλλὰ λέγει ρητῶς: ὅστις εἰσέλθῃ. Καὶ ἔαν ὁ οἰοσδήποτε Κληρικὸς εἰσερχόμενος καὶ προσευχόμενος εἰς προσκύνημα ἀλλοθρήσκων καθαιρεῖται καὶ ἀφορίζεται, τί πρέπει νὰ λεχθῇ διὰ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην τὸν θεωρούμενον κεφαλὴν τῆς Ὁρθοδοξίας; Καὶ ἀφοῦ ὁ 10ος Κανὼν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καθαιρεῖ τὸν Κληρικὸν τὸν καὶ ἐν ἀπλῷ οἴκῳ συμπροσευχθέντα μετὰ ἀκοινωνήτων, τί δέον γενέσθαι, καὶ τί δέον εἰπεῖν διὰ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην συμπροσευχόμενον μετὰ Σεϊχῶν (ὡς γράφει ὁ Καντιώτης) ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μεγάλου Τζαμιού;

Ὅχι ὀλιγώτερον γελοία καὶ ἀτυχῆς εἶναι καὶ ἡ ἄλλη δικαιολογία καὶ ὁ παραλληλισμὸς τοῦ ἁγίου Καθηγουμένου γράφοντος, ὅτι: «Καὶ ἡμεῖς ἐπιβάλλομεν εἰς τοὺς ἀλλοδόξους καὶ ἀλλοπίστους ἐπισκέπτας μας νὰ εἰσέρχωνται καὶ ἵστανται ἀσκεπεῖς εἰς τοὺς Ναοὺς μας»!!! Ἀλλὰ—πρὸς Θεοῦ!—Εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ καὶ τὸ ἴδιον ὁ Ναὸς τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν καὶ τὸ Τζαμί τοῦ ψευδοπροφήτου Μωάμεθ; Ἐπειτα ποῖος ἐκ τῶν ὀρθοδόξων ἢ τῶν ἀλλοδόξων καὶ ἀλλοπίστων ἔχει τὴν σήμερον τὴν κεφαλὴν κεκαλυμμένην εἴτε ἐντὸς εἴτε ἐκτὸς τῶν Ναῶν; Καὶ δὲν βαδίζουν ὅλοι «ξεσκεπάστοι»; Ἡμεῖς ὅμως ἐνθυμούμεθα ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1926—1927 ὅτε περιεφέρετο ἐντὸς τοῦ Ἀγίου Ὁρους ὁ Τούρκος Συναγματούχης καὶ φωτογράφος Ἀλὴ Σαμὴ Βέης, εἰσῆρχετο ἐλευθέρως καὶ «καπελλωμένος» ὅχι μόνον εἰς τοὺς Ναοὺς, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἅγια Βήματα Ἦνα, δηθὲν, φωτογραφήσῃ τὰ ἱερὰ κειμήλια. Ἀλλὰ τοῦτο ἴσως νὰ ἀγνοῇ ὁ ἅγιος Καθηγούμενος ὡς ἀπουσιάζων τότε ἐκτὸς τοῦ Ἀγίου Ὁρους.

Καὶ ναὶ μὲν πρὸς στιγμὴν ὁ ἅγιος Καθηγούμενος παραδέχεται δι' ἐνὸς **«Ἐξ ὧν, ὅτι ὑπάρχει καὶ τις πρῶτος ἢ ὁσχημεία»** εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς μεταβάσεως τοῦ Πατριάρχου εἰς τὸ Τζαμί τοῦ Ὁμάρ· ἀλλὰ προσπαθεῖ νὰ υπερπηδῇ τὸν σκόπελον τοῦτον λέγων: «Ἀλλὰ ἀρμόζει εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐλαχίστους νὰ κρίνωμεν τὴν κορυφὴν τῆς Ὁρθοδοξίας; **«Ναί, ἀπεντὼμεν ἡμεῖς ἄνευδοκίμως. Ἀρμόζει καὶ ὑπεραρμόζει** ὅταν δὲν πρόκειται ἢ κρίσις νὰ ἀναφέρηται εἰς τὸν ἀτομικὸν καὶ ἰδιωτικὸν βίον τοῦ Πατριάρχου καὶ οἰουδήποτε ἄλλου Ἐκκλησιαστικοῦ ἀξιωματοῦχου.

Διότι, ἀλλοίμονον εἰς ἡμᾶς καὶ γενικῶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἔαν οἱ τῶν ἐκάστοτε ἐποχῶν χριστιανοὶ δὲν ἔκρινον καὶ δὲν ἐπέκρινον καὶ δὲν κατέκρινον τὰς θρησκευτικὰς καὶ δογματικὰς παρεκκλίσεις καὶ παρεκτροπὰς τοῦ Ἀρείου, τοῦ Μακεδονίου, τῶν Νεστορίου, Πύρρου, Παύλου, Σεργίου, Ἰωάννου τοῦ λεκανομάντεως, Ἰωάννου τοῦ Βέκκου καὶ τῶν ἐν τῇ Φλωρεντίᾳ προδοσάντων τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν. Ἐάν—ἐπαναλαμβάνομεν—δὲν ἐξεγείροντο οἱ τῶν τότε ἐποχῶν χριστιανοί, δὲν θὰ ὑπῆρχε τὴν σήμερον ἡ Χριστιανικὴ Θρησκεία ὅπως παρέδωκεν αὐτὴν ὁ Θεὸς Ἰδρυτῆς τῆς διὰ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν ἐν ταῖς Ἱεραῖς Συνόδοις Ἀγίων Πατέρων. Καὶ ἔαν ὑπῆρχον καὶ σήμερον οἱ ἐκείνων τῶν ἐποχῶν μακάριοι Χριστιανοὶ ἢ ἔαν ὁ Θεὸς ζῆλος ὑπὲρ τῆς Πίστεως ἐκείνων ἐφλόγιζε τὰ στήθη τῶν σημερινῶν χριστιανῶν, εἶναι ζήτημα ἔαν ἐπιστρέφων εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν μετὰ τὴν πράξιν τῆς συμπροσευχῆς ἐν τοῖς Μωαμεθανικοῖς Τεμένεσι μετὰ τῶν Σεϊχῶν καὶ «γυμνόπους»—**κατὰ τὰς ἐφημερίδας πάντοτε**—εἶναι ζήτημα, λέγομεν, ἔαν ὁ Πατριάρχης ἐπιστρέφων θὰ εὑρίσκε δι' ἑαυτὸν τὴν θύραν τοῦ Πατριαρχείου ἀνοικτήν. Ἀλλὰ τώρα; **Νέοι κτεροί, νέα ἡθῆ...**

Ὅλος ἀστήρικτος εἶναι καὶ ὁ προβαλλόμενος ἰσχυρισμὸς ὑπὸ τοῦ ἁγίου Καθηγουμένου γράφοντος καὶ λέγοντος, ὅτι: «Οἱ πλεῖστοι, ἂν μὴ ὅλοι, οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ δὴ οἱ Ἕλληνες τοιοῦτοι, μεταβαίνοντες εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐπισκέπτονται τὴν Ἀγίαν Σοφίαν, οὐσαν Τέμενος ἐν χρήσει». Ἀλλὰ, ἅγιε Καθηγούμενε, ἡ Ἀγία Σοφία εἶναι «ἡ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ» ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνυμεῖται καὶ προσωνομεῖται ἐγκαλλωπιζόμενον καὶ τὸ Πατριαρχεῖον καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ Πατριάρχης. Εἶναι ὁ Ναὸς ἐκεῖνος ὅστις ἐλειτουργεῖτο ὀρθοδόξως ἐπὶ 1000 καὶ πλέον ἔτη καὶ στεγάσας ὑπὸ τοὺς θόλους του Πατριάρχας καὶ Αὐτοκράτορας περιοπῆς καὶ Πατέρας Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἁγίων διακρυζάντων τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος αὐτοῦ εἰς τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης. **Εἶναι τὸ ἴδιον ἐν καὶ τὸ αὐτὸ Ἀγία Σοφία καὶ Τέμενος Ὁμάρ;** Ἀς ἀπαντήσουν ὅλοι ἐν προκειμένῳ ἔαν, δι' εὐνοήτους λόγους, σιωπήσῃ ὁ ἅγιος Καθηγούμενος, ὅστις ἀνέλαβε τὴν συνηγορίαν τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα, κατὰ σχῆμα ὅμως ὁ ξύμωρον.

Ἡμεῖς θλιβόμεθα, κατὰ ἀλήθειαν, διὰ τὰ θρησκευτικὰ αὐτὰ ὀλισθήματα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου· διότι ἐξ αὐτῶν κατασκανδαλίζεται τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα· ὅμως εἶναι εὐτύχημα, κατὰ τοῦτο, ὅτι: Ταῦτα ἐκοινολόγησαν καὶ ἐξήλεγξαν πρῶτοι οἱ Νεσημερολογίται καὶ ὁμόφρονες τοῦ Πατριάρχου ἐν τῷ ἡμερολογιακῷ ζητήματι· ἀλλοίμονον δὲ καὶ τρισαλλοίμονον εἰς εἰς τοὺς Παλαισημερολογίτας ἔαν εἶχον τὸ ἀτύχημα ἵνα πρῶτοι αὐτοὶ δημοσιεύσουν καὶ ἀποκαλύψουν ἢ ἐλέγξουν τὰ τοιαῦτα! Διότι τότε θὰ εὑρίσκοντο πολλοὶ—μὰ παρὰ πολλοὶ—Γαβριηλίδες καὶ λοιποὶ μεγαλόσχημοι διὰ νὰ ζητήσουν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἐπὶ πίνακι.

Οἱ Ζηλωταὶ Μοναχοὶ τοῦ Ἀγίου Ὁρους

ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Υπὸ Ἰωάννου Μοναχοῦ Παπαλεοντίου (Κυπρίου)

«Εἰ ἐν τῷ ὕμνῳ ξύλω ταῦτα ποιοῦσιν,
Ἐν τῷ ξηρῷ τί γέννηται ;» Λοκ. κγ' στίχ. 31

Κατὰ τὸ 1928, ὅτε εὐδόκισεν ὁ Θεὸς καὶ με
ώδηγησε εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Σταυροβουνίου καὶ
εἰς ἡλικίαν 15 ἐτῶν εὗρον ἐν τῇ Μονῇ εὐλαβεῖς
καὶ πνευματικούς Πατέρας, μεταξύ τῶν ὁποίων
ἦτο καὶ ὁ ἀειμνηστὸς παπὰ Κυπριανός, ἀνὴρ
λόγιος καὶ σφώτατος καὶ ζηλωτὴς τῶν πατρι-
κῶν παραδόσεων. Ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ ἐν τῇ Μο-
νῇ ἦσαν εἰς δύο παρατάξεις διηρημένοι λόγῳ
τῆς ἐπαράτου καινοτομίας τοῦ νέου ἡμερολογίου.

Δὲν θὰ λησμονήσω, ὅταν κατ' ἀρχὰς εἰσῆ-
χθῇ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος τὸ νέον
τοιοῦτον, ἐπὶ ἀνωμάλου ἐποχῆς, ὁ Ἀρχιεπίσκο-
πος Κύπρου Κύριλλος ἐξέδωκε μίαν ὁριμὴν
ἐγκύκλιον μετ' ἀφορισμοῦ καὶ ἀναθέματα, νὰ μὴ
τολμήσῃ κανεὶς νὰ δεχθῇ τῶν Παπιστάνων τὸ
νέον ἡμερολόγιον. Γράφων οὗτος ἐπὶ λέξει ἔλε-
γε «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου ὡς αὐτοκέφαλος,
θὰ διατηρήσῃ, τὸ ἐπὶ αἰῶνας Ἰουλιανὸν ἡμε-
ρολόγιον καὶ θὰ συνεχίσῃ τὴν ἰδίαν πορείαν
τῆς μέχρι τεματίων αἰῶνος». Ἀλλ' ὁ βάσκανος
ἐχθρὸς ἐφθόνησε (οὐκ οἶδα πῶς) καὶ μετὰ ἕξη
μῆνας τὸ ἐσέρβριαν ἐπισήμως καὶ στὴν Κύπρον.
Καὶ αἰτία ἦτο ὁ πολὺς τῇ ἀδιαφορίᾳ ὁ Κιτίου
Νικόδημος (Μυλωνᾶς). Αὐτὸς παρέσυρε καὶ τὸν
Ἀρχιεπίσκοπον διότι ἦτο θεῖος τοῦ ὁ Ἀρχιεπι-
σκοπος Κύριλλος.

Τότε πολὺς κόσμος δὲν ἠκολούθησεν τὸ νέον
ἡμερολόγιον καὶ ἀντέστησαν. Μεταξὺ τῶν χω-
ρίων ἦτο καὶ τὸ Αὐγόρου. Τότε ὁ Ἀρχιεπίσκο-
πος τοὺς πρωτοπόρους καὶ ἰδίως τοὺς ἱερεῖς
τοὺς ἔβαλε στὰ δικαστήρια, διότι ἠκολούθουν τὸ
Παλαιὸν ἑορτολόγιον παρέστη δὲ ἀνάγκη νὰ
βάλουν καὶ δικηγόρον νὰ τοὺς ὑπερασπίσῃ· οἱ
δικοί μας Παλῳγῖται ἔβαλαν ἕναν τοῦρκον δικη-
γόρον τοὺς ὡς φημισμένον· ἀλλ' ἀναμένετε (μὴ
παρεξηγήσητε) καὶ καθὼς ὁ Θεὸς εὐδόκησε ἀπὸ
τὸ στόμα τῆς ὄνου νὰ ὁμιλήσῃ ἔτσι καὶ ἀπὸ τοῦ
τούρκου. Ὅταν παρέστησαν στὸ δικαστήριον
ὁ τοῦρκος εἶπε ἐπὶ λέξει: «Κύριε δικαστά
ἐμένα ὀνομα λέγουσιν τὸ Ἀχμέτ, δὲν μπορεῖτε
ἐσεῖς νὰ με φωνάζετε Κώστα, Γιάννη, ἐγὼ Ἀχ-
μέτ γεννήθηκα, ἔτσι καὶ αὐτοὶ Χριστιανοί. Ἐ-
βρῆκαν ἀπὸ τοὺς Παπποῦδες τοὺς, τοὺς Ἁγίους
Προπάτορές τοὺς τὸ παλαιὸν μετ' ὁ παλαιὸν θέ-
λει νὰ βαδίσῃ· δὲν μπορῇ κανεὶς ἄλλος νὰ τοῦ
βάλῃ ἄλλην πίστιν κλπ.

Ὁ δικαστὴς εἶδε ὅτι θὰ κέρδιζαν τὴν δίκην
οἱ Παλῳγῖται καὶ θὰ ἦσαν ἐλεύθεροι, δι' αὐτὸ
ἀναβάλλει τὴν δίκην δι' ἄλλην ἐξέτασιν καὶ
ἀπορρίπτει ὁ Ἀρχὴς τὸν Τοῦρκον ὡς ἄδαξ εἰς
ἐκκλησιαστικά ζητήματα καὶ βάλλουν δικηγό-
ρον ἄλλον Πτολεμαῖον ὅστις τοὺς ἔρριψε πτώ-
μα χαλεπὸν, τότε κατεδικάσθησαν οἱ ἱερεῖς εἰς
πολύμηνον ἄργιαν. Ἀλλὰ τὸ θαυμαστὸν εἶναι,
ὅταν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἐβί-
-

ζαν τοὺς ἱερεῖς μετὰ κάθε θεμιτὸν καὶ ἀθέμιτον
νὰ ὑπακούσουν νὰ ἀκολουθήσουν μετ' ὁ νέον ἡ-
μερολόγιον καὶ ὅτι ἡμεῖς εἴμεθα ὑπεύθυνοι καὶ
ὁπόλογοι διὰ τὰς ψυχὰς σας καὶ ἡμεῖς τὰ ξέ-
ρομεν ὅλα· ὅπως κάνουν καὶ σήμερα οἱ θερμοὶ
θιασώται τοῦ Πάπα καὶ ὅτι δὲν βλάπτει τὸ νέον
καὶ ἡμεῖς θὰ δώσωμεν ἀπολογία, τότε ἕνας π.
Γεώργιος τοὺς λέγει «καὶ ὁ Πιλάτος εἶπε στοὺς
Ἀρχιερεῖς «ἀθῶς εἰμι ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ
δικαίου» ἀλλ' ἄρα ἠθώωθη ἡ κατέστη συνυπεύ-
θυνος μετὰ τῶν σταυρωτῶν τοῦ Κυρίου; ἀλλὰ
τὸ ἀξιόλογον ἦτο αὐτό· ἡ Ἐκκλησία μας τοὺς
λέγει εἶναι φέρ' εἰπεῖν ἕνα δοχεῖον μέλι ἂν ρί-
ξῃς ὀλίγον ἀψίνθιον ὅλον τὸ μέλι θὰ πικρῇ ἢ
ἂν φτήσουν ὀλίγον θὰ φάτε τὸ μέλι; ἔτσι καὶ ἡ
Ἐκκλησία μας δὲν παραδέχεται νεωτερισμοὺς
καὶ προσθαφαιρέσεις· τὸ φράγκικον ἡμερολό-
γιον εἶναι ἀψίνθιον, εἶναι μίαν ρέγγα, εἶναι ἀ-
κάθαρτον, εἶναι προκατακεκριμένον καὶ κάθε τι
προκαταδικασμένον ἡ ἐκκλησία τὸ ἀποπτύει
εἶναι ἀναθεματισμένον ὑπὸ τριῶν Πανορθόδο-
ξων Συνόδων κλπ.

Προσέτι δὲ εἰς τὴν Μονὴν μας περιπετείας
φοβεράς τραβοῦσαν οἱ ἀδελφοί, ὅσοι ἠκολού-
θουν τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, ὕβρεις, ὀνειδι-
σμούς, ὑστερήσεις καὶ ἰδίως διὰ κάποιον ἀδελ-
φὸν τὸν εἶχαν ξυπόλυτον ὅλον τὸν χειμῶνα, νὰ
κάνῃ ζευγάρι νὰ προσκρούῃ τοὺς πόδας στοὺς
λίθους, στὰ ἀγκάθια, διὰ τιμωρίαν ἐπειδὴ ἠκο-
λούθει τὸ παλαιόν. Θαυμάζομεν τὴν ὑπομονὴν
τοῦ καὶ τίς μάχες ποῦδινε εἰς τὸν καθένα καὶ
ἰδίως στὸν Ἠγούμενον, ὅταν τὸ ἐβίαζεν νὰ ἐ-
πικοινωνήσῃ. Τοὺς ἔλεγε· δὲν εἶδατε τί λέγει ὁ
Μέγας Βασίλειος πρὸς Μοναζόντας; «Χριστια-
νοί, οἵτινες ἐπαγγέλλονται θεοσεβείαν, ἔπειτα
τοῖς ἐτερόφροσι ἐπικοινωνῶσι, τοὺς τοιούτους
εἰ μετὰ παραγγελίαν οὐκ ἀποστήσοντας οὐ μόνον
ἀδελφούς ὀνομάζειν ἀλλ' οὐδὲ χριστιανούς
καλεῖν ἀνέχομαι». Καὶ ὁ Ἠγούμενος τοῦ ἔλεγε
τὸ ξέρω πῶς τὸ νέον εἶναι κακὸν καὶ ὀλέθριον,
ἀλλ' ἄς ὀψονται οἱ καταραμένοι ποῦ μᾶς τὸ βά-
λαν στὴν Ἐκκλησίαν (ἐννοοῦσε τοὺς Δεσποτά-
δες). Κάποτε ἔστειλεν ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ ἕνα δι-
κηγόρον πνέοντα μένεα καὶ θερμὸν θιασώτην
τοῦ ν. ἡ. καὶ ἐλθὼν μετ' ἐξουσίας νὰ θύσῃ καὶ
ἀπολέσῃ εἰς τὴν Μονὴν καὶ κατὰ πρῶτον συνήν-
τησεν τὸν ἀδελφὸν καὶ ἀμέσως ἐρωτᾷ ὑπάρ-
χουν ἐδῶ Παλῳγῖται; λέγει ὁ γέροντας ὑπάρχο-
μεν· ἂ, ὥστε εἶσε καὶ σύ; ναί. Χάριτι Χριστοῦ
εἰμι ὁ εἰμι. Τῷ λέγει ὁ δικηγόρος δὲν εἶδες τί
λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος; πείθεσθε τοῖς Ἠ-
γουμένοις· λέγει ὁ ἀδελφὸς ποιοὺς ὅμως τοὺς
νῦν ἢ τοὺς παλαιούς ἀγίους Ἠγουμένους; Ποῦ
πρέπει; «Ὡς ἀναθεωροῦντες τὴν ἐκβασιν τῆς
ἀναστροφῆς μιμῆσθαι τὴν πίστιν κλπ.» καὶ ἔ-
πειτα τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἑορτολόγιον ἐξυπηρέ-
τησε ἐπὶ 2.000 χρόνια Ἔθνος, Κράτος καὶ Ἐκ-
κλησία καὶ οὐδένα ἠδίκησε καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ-

γίλασαν, ἐμαρτύρησαν, ἠρώστεισαν, ἑκατομμύρια ἄγιοι καὶ οὐδείς εὐρέθη συνηγορῶν ὑπὲρ τοῦ νέου τοιοῦτου, μᾶλλον δὲ καὶ τὸ κατέκριναν μετ' ἀποτροπιασμοῦ καὶ ἀφορισμῶν καὶ φρικτῶν καὶ ἐπὶ τριῶν πανορθόδοξων συνόδων δὲν θὰ κλίνομεν γόνυ τῷ βάαλ καὶ πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς ἐν Δεηρᾷ τοῦ Πάπα... καὶ πάλιν ὁ Δικηγόρος νὰ ἔχετε ὑπακοήν καὶ εἰρήνην, λέγει ὁ ἀδελφός «Κρεῖσσον ἐπαινετὸς ὁ πόλεμος ἢ εἰρήνης χωρίζουσης ἀπὸ Θεοῦ... Προτιμοῦμεν νὰ ἀποθάνομεν ἀμαρτωλοὶ ὁρθόδοξοι ἢ δίκαιοι αἰρετικοί, διότι ὁ ἀμαρτωλὸς κατόπιν μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως σώζεται, ὁ δὲ σχισματοειρητικὸς δὲν θὰ ἰδῇ πρόσωπον Θεοῦ, ἂν ἐπιμένῃ στὴν αἵρεσίν του καὶ ἐπομένως ζηλῶν ἐζήλωσα Κυρίῳ Παντοκράτορι καὶ αἰθὶς ἐζήλωσα τὰς ὁδοὺς καὶ τὰ δικαιώματα Κυρίου κλπ. καὶ ὁ Δικηγόρος λέγει «ζῆλος λήψεται λαὸν ἀπαίδευτον». Καὶ ὁ Μοναχὸς «νῦν πῶρ τοὺς ὑπεναντίους ἔδεται». Καὶ τότε ὁ Δικηγόρος ἐτράπη εἰς ὀβριαιοπαιλὰς λέγων οὕτως ἂν ἤμην Ἡγούμενος θὰ σοῦκοβα τὸ κεφάλι. Τότε τοῦ λέγει ὁ ἀδελφός εἰ ἐν τῷ ὕγρῳ ξύλῳ ταῦτα ποιοῦσιν, ἐν τῷ ξηρῷ τί γένηται; Τὸ εὐνόητον.

Ἰωάννης Μοναχὸς Κύπριος Παπαλεόντιος

Γαλασιπωρία καὶ μόχθος

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

Μόνον τυφλὸς φανατισμός;

Τὴν Κυριακὴν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως ἠτύχησα νὰ ἐκκλησιασθῶ μαζὺ με τοὺς ἐκλεκτοὺς ἀδελφοὺς τοῦ Παραρτήματος Καλαμῶν.

Ἔχουν πλοῦσιο καὶ περικαλλῆ ναὸ μέσα στὴν πόλιν, ποὺ τὸν ἀνίδρυσαν με θυσίας καὶ προσωπικὰς εἰσφοράς. Ἀλλὰ ὁ ναὸς αὐτὸς εἶναι κλεισμένος, τόσον αὐστηρὰ καὶ ἀμετάκλητα, ὅσο δὲν ἔχουν σφραγισθῇ κακὸφῆμοι οἱ καὶ μασσονικὲς στοές. Καὶ ποιὸς τὸν ἔχει κλείσει; Μήπως οἱ Γερμανοὶ ἢ οἱ κομμουνισταί; Δυστυχῶς! Τὸν ἔχει κλείσει καὶ τὸν διατηρεῖ κλεισμένον ὁ Δεσπότης τῆς Μεσσηνίας, ποὺ ὅπως φαίνεται, φοβᾶται μὴ θιγῇ ἡ Ἀγιωσύνη του, ἀπ' τὴν ἱερωσύνην ἀπλοϊκῶν ἀνθρώπων, ποὺ τὸ μόνο τους ἔγκλημα εἶναι νὰ μὴ ἀνέχονται Δεσποτισμό, ἔστω καὶ ἂν κρύβεται κάτω ἀπ' τὴν Ἐπισκοπικὴ Μίτρα. Ὡστόσο θὰ διάβασε στὴν εὐαγγελικὴ περικοπὴ «... ὅστις θέλει» καὶ θὰ εἶπε στὴ λειτουργίαν «Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους...»!

Πάνω κι' ἀπ' τὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἀστυνομικὴ ἀξίωσι ἐνός Δεσπότη! Ἐκεῖ ἔχει καταντήσει ἡ «Ἐκκλησία».

Οἱ Καλαματιανοὶ λοιπὸν κάθε Κυριακὴ βαδίζουν πάνω ἀπὸ 5 χιλιόμετρα, ἀνηφορικὸ καὶ ἀκοφινιζόμενον δρόμο, γιὰ νὰ πᾶνε σ' ἓνα ὕψωμα, νὰ λειτουργηθοῦν στὸ ἐξωκκλήσι τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου.

Ἴσως σ' αὐτὸ τὸ ὕψωμα, ἔξω, μακριὰ ἀπ'

τὴν πόλιν, θὰ βιάζοντο καὶ οἱ Ἕλληνες τοῦ 1821, ἀποφασισμένοι νὰ χαρίσουν στὸ τόπο τους λευτεριά.

Ποῦ νὰ φαντασθοῦν, ὅτι τὴν λευτεριά αὐτή, στὴν πιὸ ἄδολη καὶ ἀκίνδυνη μορφή της, τὴν θρησκευτικὴν, θὰ κατέλυε ὁ Δεσπότης τῶν Καλαμῶν, Χρυσόστομος Δασκαλάκης!

Ἡ Ἐκκλησία ἦταν γεμάτη, ὁ παπᾶ-Νικόλας ἔκανε κατανυκτικὰ τὴν λειτουργία. Μετὰ τὸ τέλος οἱ ἐκλεκτοὶ ἀδελφοὶ με πόνο ρωτοῦσαν γιὰ τὰ νέα τοῦ Ἀγώνος. Εἶναι ἄξιοι τῶν ἐπαίνων μας καὶ τοῦ θαυμασμοῦ μας.

Ἡ ταλαιπωρία τους αὐτὴ δὲν φαίνεται νὰ ἔχη σχέση με θρησκευτικὸ φανατισμό, ὅπως θέλουν νὰ πιστεύουν οἱ μοντέρνοι· εἶναι ἀπόδειξις τοῦ βαθυτέρου πόθου τῆς χριστιανικῆς ψυχῆς νὰ μείνῃ ἀδούλωτη σὲ κάθε ἐπιταγὴ ἀνθρώπων καὶ νὰ παραμείνῃ ἀγρυπνὴ γιὰ τὴν ἀκρίβεια τῆς πατροπαραδότου ὁρθοδόξου πίστεως.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΔΡΑΜΑ, Φεβρουάριος 1960

Ἡ Ἱερὰ πανήγυρις τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων «Τριῶν Ἱεραρχῶν» Γ.Ο.Χ. παρὰ τὴν κακοκαιρίαν ἐωρτάσθη σεμνοπρεπῶς. Ἀφ' ἐσπέρας ἐγένετο Μέγας Ἑσπερινὸς καὶ τὴν ἐπομένην Θεία Λειτουργία, ἀρτοκλασία, Λιτανεία καὶ κήρυγμα, ἱεουργοῦντος τοῦ αἰδεσ. Ἱερέως πατρὸς Μιχαὴλ Ν. Σαββοπούλου. Συνέρρευσαν πλήθη πιστῶν πόλεων καὶ νομοῦ καθὼς καὶ προσκυνηταὶ ἐκ Καβάλλας.

Εἰς τοὺς προσκυνητὰς παρετέθη γεῦμα εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν οἰκίαν ἐντὸς τοῦ αὐλογόρου τῆς Ἐκκλησίας ἐνθα διαμένει καὶ ὁ Ἐφημέριος οἰκογενειακός.

Κατὰ τὴν ἁγίαν ταύτην ἡμέραν προσετέθησαν εἰς τὸ Ποίμνιον Γ.Ο.Χ. καὶ δύο οἰκογένειαι ἐκ Κυργίων Δράμας, ὁμολογήσαντες πιστὴν ὁρθοξίαν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται διὰ πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἰτε ἀπὸ ὀφειλῶν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας ἱσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος ἀπευθύνεται ΜΟΝΟΝ πρὸς τὸν Ταμίαν Ἱερομ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, δόδος Κάνινγος 32—Ἀθήναι.

(Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)

Ἱπερόθυνος ὅλης Πανηγύρεως 1. Βρετάνης
Κάνινγος 32 — Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεωργίου Σεραμίνη
Θεμιστοκλέους 33—Ἀθήναι

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΕΠΕΙΓΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ ὡς υπεύθυνος ἡγεσία τοῦ Ἱ. Ἀγῶνος ὑπὸ τὸ κράτος τῶν μεγάλων ἀναγκῶν αἱ ὁποῖαι δημιουργοῦνται ὑπὸ τῶν κρισίμων περιστάσεων, καὶ διὰ τὴν ἀντιμετώπιση αὐτοῦς, ἀναγκάζεται νὰ προβῇ εἰς τὴν λίαν ἐπείγουσαν ἔκκλησιν καὶ νὰ παρακαλέσῃ τοὺς ἀδελφοὺς, τὰ παραρτήματα καὶ γενικῶς πάντας τοὺς ὀφειλέτας χρημάτων ἐξ ἡμερολογίων, περιοδικῶν καὶ συνδρομῶν ὅπως σπεύσουν τὸ ταχύτερον καὶ ἀποστείλουν ἐκ τοῦ ὑστερήματός των τὸ χρῆμα των.

Εἶναι περιττὸν νὰ τονίσωμεν πόσον δύσκολοι εἶναι οἱ καιροὶ καὶ πόσον μεγάλα τὰ προβλήματα τῆς Ἐκκλησίας.

Αὐτονόητον δὲ τυγχάνει ἐπίσης διὰ τὸν ἀγῶνα εἰς οὐδὲνα ἄλλον πόρον στηρίζεται καὶ οὐδεμίαν ἄλλην ἐπιχορήγησιν ἔχει πλὴν τοῦ ὀβολοῦ τῶν ἀγωνιστῶν ἀδελφῶν.

Συνεπῶς εἶναι ζήτημα ὑψίστης τιμῆς τῆς θερησκευτικῆς συνειδήσεως ἑνὸς ἐκάστου ὅπως σπεύσῃ νὰ ἀποστείλῃ τὴν συνδρομὴν του. Ἡ Ἐκκλησία διὰ νὰ ἐπιλύσῃ τὰ κολοσσιαῖα προβλήματα τῆς χρειάζεται νὰ ἐπικουρηθῇ καὶ νὰ ἐνισχυθῇ ὑφ' ὧν δλων.

Ἀποστείλατε λοιπὸν, ἀδελφοί, τὸ ταχύτερον τὴν συνδρομὴν σας εἰς τὸ ταμεῖον τῆς Ἐκκλησίας.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τὴν Κυριακὴν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν τῶν Ἁγίων Πάντων ἐν Ἀθήναις, ἐτελέσθη 409ῆμερον μνημόσυνον τοῦ Βασιλείου Τριανταφυλλοπούλου συνταγματάρχου ἐ.ἀ. Ὁ μεταστάς ὑπῆρξε ἐκ τῶν παλαιότερων καὶ ἐνθερμότερων ζηλωτῶν τῆς Ἐκκλησίας, εὐρέθη δὲ εἰς τὰς γραμμάς τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος ἐκ τῶν πρώτων.

Πλήθος κόσμου παρίστατο εἰς τὴν τελεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ πατρὸς Γρηγορίου Παπαβλάχου ἐπιμνημόσυνον τελετήν.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» εἴχεται ὅπως ὁ Κύριος κατατάξῃ μετὰ τῶν δικαίων τὴν ψυχὴν τοῦ πιστοῦ τέκνου Του.

ΟΛΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

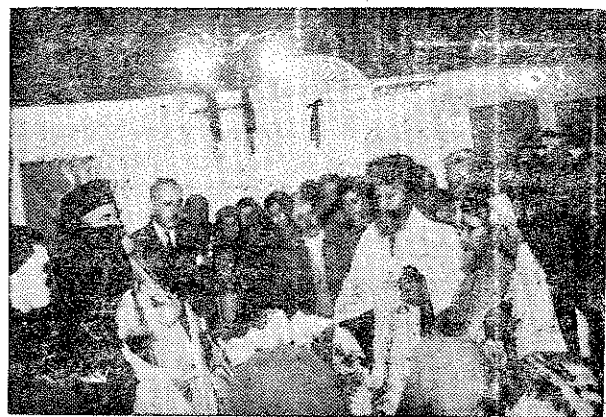
τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἐκκλησίας εὐρίσκονται εἰς τὴν «ΠΗΓΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ» (Κάνιγγος 32—Ἀθήναι).

Αὐτοὶ ποὺ φεύγουν

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΤ. ΜΠΕΚΑΣ

Ἕνας ἀκόμη γνήσιος καὶ ἐνάρετος Ἕλλην ἀνεχώρησε ἐκ τῆς φάλαγγος τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας πρὸς τὸ ἀνέσπερον Βασιλεῖον τῆς χάριτος καὶ τῆς ἀλήκειου χαρᾶς. Ὁ Ἰωάννης Μπέκας ἀπὸ τὰ Σπάτα Ἀττικῆς.

Ὑπῆρξε ἡ ψυχὴ τοῦ Παραρτήματος καὶ διεκρίνετο διὰ τὴν ἀφοσίωσιν του εἰς τὴν Ὁρθο-

Ὁ ἀείμνηστος Ἰωάννης Στ. Μπέκας, ὅστις ἐπὶ 65 ἐλόκληρα χρόνια ὕμνησε ἀπὸ τὸ ἀναλόγιο τὸν Θεὸν καὶ ἐστάθη ἀγωνιστὴς τῆς ὀρθοδοξίας, νεκρός! Κοιτᾷ τὸν ὁ νόος του Δήμαρχος Σπάτων κ. Χρῆστος Μπέκας καὶ οἱ ἱερεῖς μας, τὸν προπέμπουν εἰς τὸ αἰώνιον ταφεῖδιον.

δοξίαν. Καλὸς καὶ ἐντιμὸς οἰκογενειάρχης, ἐκλεκτὸς καὶ πολῦτιμος ἀδελφός.

Ὁ θάνατος ἐπῆλθε τὴν Τρίτην 2)15 Μαρτίου καὶ ἡ κηδεῖα του ἐτελέσθη τὴν Τετάρτην 3)16 ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Παραρτήματος. Ἐγένετο κατανυκτικώτατα καὶ παρευρέθη πλῆθος φίλων καὶ γνωστῶν, ὥστε νὰ μὴ χωρῇ εἰς τὸν εὐρύχωρον Ναόν.

Προσῆλθον οἱ Δήμαρχοι τῶν πλησίον χωρίων Ἀττικῆς, διότι ὁ μεταστάς ἦτο πατὴρ τοῦ ἐξαιρέτου Δημάρχου Σπάτων. Ὡσαύτως παρευρέθησαν ἀντιπρόσωποι τοῦ ὅπουργ Ἑσωτερικῶν καὶ Παιδείας, ἀντιπρόσωποι τῶν παραρτημάτων Μεσογείων καὶ τὸ Προεδρεῖον τοῦ Α.Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ὑπὸ τὸν Πρόεδρον αὐτοῦ κ. Γεώργιον Κόττην. Τὴν ἀκολουθίαν τῆς κηδεῖας ἐψάλλαν οἱ Ἀρχιμανδρίται π. Λογγίνος, π. Στέφανος, π. Ἀγαθάγγελος, π. Μηνᾶς, π. Μερκούριος καὶ οἱ ἱερεῖς Νικ. Καλοσκάμης καὶ Νικ. Χατζοπούλος.

Τὸν ἐπικήδειον ἐξεφώνησε λαϊκὸς Θεολόγος.

Εὐχόμεθα, ὅπως ὁ Κύριος ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ Ἰωάννου Μπέκα καὶ παρηγορήσῃ τὴν οἰκογένειάν του.